

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2013, č. j. 22 A 129/2013 – 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 9. 2013, č. j. MSK 132515/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Opava ze dne 30. 7. 2013, č. j. MMOP 82203/2013/13259/2013/VNIT, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o opravu údajů zapsaných v knize narození pana P. M., nar. X.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojl žalobou ze dne 22. 10. 2013, v níž tvrdil, že napadené rozhodnutí je zmatečné, odůvodněné bludem, protože správní orgán odmítl předvolat účastníky správního řízení a protože vycházel ze zfalšovaných listin, jejichž platností a správností se nikdo nezabýval. Žalobce se dovolával toho, že na soudě v minulosti své otcovství popřel. Při nesouhlasném určení jména dítěte měl matrikář v minulosti správně postupovat tak, že měl věc postoupit na soud, což se dle žalobce

nestalo. Žalobce dospěl k závěru, že dle zfalšovaných listin se B. M. žádné dítě v uvedenou dobu nenarodilo. Žalobce proto navrhoval, aby soud vydal předběžné opatření, kterým uloží osobám, jimž byl vydán rodný list na dítě P. M., dát tento rodný list do úschovy soudu, aby mu byl ustanoven zástupce Mgr. František Drlík, aby byl osvobozen od soudních poplatků a aby soud zrušil napadené rozhodnutí.

[3] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 14. 11. 2013, č. j. 22 A 129/2013 – 19, zamítl žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. V odůvodnění uvedl, že předmětná žaloba nemůže být zjevně úspěšná, protože soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že žalobce se již v minulosti domáhal odstranění údaje o jeho otcovství k P. M.; předchozí rozhodnutí žalovaného bylo žalobcem rovněž podrobeno soudnímu přezkumu před Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 22 Ca 21/2006 a před Nejvyšší správním soudem pod sp. zn. 7 As 73/2009. V žalobě přitom žalobce nepředkládá žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem soudního přezkumu již v minulosti, neboť žalobce opakovaně namítá padělání prohlášení rodičů o jméně a příjmení P. M. a existenci pravomocného rozhodnutí o popření otcovství k této osobě. Krajský soud proto shledal, že v daném případě nejsou splněny podmínky pro přiznání osvobození od soudních poplatků žalobci a pro ustanovení zástupce z řad advokátů.

[4] Proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2013, č. j. 22 A 129/2013 – 19, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 21. 11. 2013, v níž se dovolával kasačních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdil, že usnesení je zmatečné, bludné, paranoidní a vydané vyloučenou soudkyní v rozporu se žalobou a předloženými důkazy. Stěžovatel vytýkal soudu, že nevydal jím navrhované předběžné opatření. Stěžovateli je dle jeho názoru bráněno ve veřejném projednání žaloby před soudem a v tom, aby byla splněna podmínka povinného zastoupení advokátem. Rozhodující soudkyně je dle stěžovatele vyloučena, protože je zaměstnankyní žalovaného a protože hájí komunistický režim vládoucí v České republice před rokem 1989. Stěžovatel se opakovaně dovolával toho, že své otcovství k P. M. před soudem popřel a že podal návrh na zbavení svéprávnosti své bývalé manželky B. M. Zápis v matrice byl podle stěžovatele proveden na základě zfalšovaných listin a podpisů, čímž se nikdo nezabýval. Stěžovatel proto požadoval, aby byl osvobozen od soudních poplatků a aby mu byl ustanoven zástupce. Stěžovatel se v neposlední řadě dovolával zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II. Posouzení kasační stížnosti

[6] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud v posuzované věci nepožadoval zaplacení soudního poplatku ani zastoupení stěžovatele advokátem pro řízení o kasační stížnosti, které je podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. povinné na rozdíl od řízení před krajským soudem, kde účastník řízení nemusí být zastoupen advokátem. Za situace, kdy je předmětem kasačního přezkumu usnesení, jímž nebylo stěžovateli přiznáno osvobození od soudních poplatků a kterým mu nebyl ustanoven zástupce, by totiž trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku či na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37). Proto ani samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů opakovaně podané v průběhu řízení o kasační stížnosti, protože by to bylo nadbytečné a duplicitní, neboť by se v procesním rozhodnutí vyjadřoval ke stejné otázce, kterou stěžovatel učinil předmětem řízení o kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., neboť dovozuje nesprávné posouzení věci, vady řízení před správním orgánem, zmatečnost řízení a nepřezkoumatelnost usnesení Krajského soudu v Ostravě. Stěžovatel sice uplatnil kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), s. ř. s., ale s ohledem na předmět řízení v podobě přezkumu usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků a neustanovení zástupce tento důvod z povahy věci nepřichází do úvahy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47). Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu „*zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.*“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[9] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel je toho názoru, že usnesení je zmatečné, bludné a paranoidní. Nejvyšší správní soud tuto stížnostní námitku vyhodnotil jako důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení Krajského soudu v Ostravě. K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

[11] „Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

[12] V případě napadeného usnesení se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené usnesení jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného usnesení pro jeho nesrozumitelnost.

[13] Napadené usnesení dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Ostravě v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyjádřil svůj názor na to, proč nelze stěžovateli přiznat osvobození od soudních poplatků a ustanovit zástupce z řad advokátů. V případě takového rozhodnutí o procesní otázce se krajský soud z povahy věci nemohl vyjádřit k jednotlivým žalobním námitkám (zejm. týkajícím se údajného falšování listin a podpisů stěžovatele), neboť by v procesním rozhodnutí nahrazoval posouzení učiněné v následném meritorním rozhodnutí; a rovněž nemohl nařídít veřejné projednání žaloby, jak požaduje stěžovatel, neboť to je povinen provést až po vyřešení těchto procesních otázek.

[14] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že o návrhu na vydání předběžného opatření musí krajský soud rozhodnout s nejvyšším urychlením v souladu s ustanovením § 38 odst. 3 s. ř. s. Skutečnost, že krajský soud o tomto návrhu zatím nerozhodl, ale nejprve se vyjadřoval k procesním otázkám řízení v podobě osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů, však nezpůsobuje nezákonnost napadené usnesení, neboť i kdyby krajský soud nejprve rozhodl o vydání předběžného opatření, musel by se těmito procesními otázkami následně zabývat. Nadto s rozhodnutím soudu o návrhu na nařízení předběžného opatření je přímo spojen v souladu s ustanovením § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vznik poplatkové povinnosti ve výši 1000 Kč. I kdyby krajský soud nejprve přistoupil k rozhodnutí o návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření, musel by se zároveň k otázce placení soudních poplatků, resp. k návrhu stěžovatele na jeho osvobození od placení soudních poplatků, v takovém usnesení vyjádřit.

[15] Nejvyšší správní soud dále neshledal naplnění kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. v podobě rozhodování ve věci vyloučenými soudci. Důvod pro vyloučení soudce podle ustanovení § 8 s. ř. s. představuje pouze to, že se zřetelem na jejich

pokračování

poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Tvrzení, že soudkyně krajského soudu údajně propaguje komunistický režim vládnoucí v České republice před rokem 1989, zcela evidentně naplnit důvod pro její vyloučení nemůže, protože toto ničím nepodložené tvrzení stěžovatele o subjektivních postojích soudkyně nenasvědčuje, že by měla poměr k věci, kterou v daném případě stěžovatel učinil předmětem přezkumu, t. j. to, zda správní orgány správně nevyhověly žádosti stěžovatele o opravu údajů zapsaných v knize narození pana u P. M.

[16] Stěžovatel se v neposlední řadě mylí v tom, že by soudkyně Krajského soudu v Ostravě byla zaměstnankyní žalovaného Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, neboť postavení soudce České republiky se řídí zákonem č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), a z povahy věci nemůže proto být soudkyně zaměstnankyní Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, neboť to je v rozporu s ustanovením § 74 odst. 2 a § 85 zákona o soudech a soudcích.

[17] V usnesení ze dne 18. 6. 2003, č. j. Nao 25/2003 – 47, Nejvyšší správní soud k obdobné námitce podjatosti soudce krajského soudu ostatně uvedl, že *„důvodem pro vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci nejsou podle § 8 odst. 1 s. ř. s. okolnosti spočívající v postupu soudu podle § 36 odst. 3 věty druhé s. ř. s., který vedl k zamítnutí žalobcovy žádosti o osvobození od soudních poplatků s odůvodněním, že žaloba zjevně nemůže být úspěšná, a to ani v případě, že by takové rozhodnutí nebylo věcně správné.“*

[18] K otázce vlastní nezákonnosti napadeného usnesení a naplnění stížnostního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že jednou z podmínek pro ustanovení zástupce ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. je to, že účastník řízení splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s., a to i tehdy, kdy samotné řízení je osvobozeno od soudních poplatků, (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 4 Azs 22/2011 – 46). Nejvyšší správní soud přitom souhlasí se závěrem krajského soudu, že žaloba stěžovatele zjevně nemůže být úspěšná.

[19] Pojem *„zjevně neúspěšný návrh“* obsažený v ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. není v soudním řádu správním blíže upřesněn, proto Nejvyšší správní soud vymezil ve své judikatuře některé případy, kdy je obsah tohoto pojmu naplněn (viz např. rozsudky ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007 - 72, či ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011 - 135). Obecně lze říci, že zjevná neúspěšnost návrhu by měla být zjistitelná bez pochyb, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo nutné provést dokazování (blíže viz např. rozsudek ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005 - 105).

[20] Nejvyšší správní soud ze své evidence o rozhodovací činnosti (stejně jako Krajský soud v Ostravě) zjistil, že stěžovatel se již v minulosti domáhal opravy údajů zapsaných v knize narození u pana P. M. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 1. 2010, č. j. 7 As 73/2009 – 206, k námitkám stěžovatele o falšování podpisů a listin, stejně jako k údajnému popření jeho otcovství uvedl, že *„Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel namítá nedostatek skutkových důvodů, neboť tvrdí, že otcovství popřel a odkazuje na blíže nespecifikované občanskoprávní řízení a rozsudek Krajského soudu v Ostravě“*

č. j. 9 Co 225/77, ze dne 23. 5. 1997, a vytýká krajskému soudu pochybení spočívající v tom, že nedoplnil dokazování, zejména výslech svědků. Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že stěžovatel a B. P. uzavřeli dne 20. 3. 1976 manželství a za jeho trvání se dne 7. 1. 1977 narodil P. M. Manželství stěžovatele a B. M., roz. P. bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Karvině ze dne 29. 7. 1977, sp. zn. 15C 51/77, a tento rozsudek nabyl právní moci dne 13. 10. 1977. Protože P. M. se mimo jakoukoliv pochybnost narodil za trvání manželství stěžovatele, svědčila mu ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona o rodině zákonná domněnka otcovství k tomuto dítěti, a proto byl oprávněně zapsán v matrice jako otec. Stěžovatel tak zcela důvodně tvrdí, že jeho otcovství nebylo určeno souhlasným prohlášením rodičů, ale přitom nesprávně směřuje určení otcovství na základě souhlasného prohlášení rodičů podle ust. § 52 zákona o rodině a prohlášení rodičů o jméně dítěte podle ust. § 42 odst. 1 vyhl. 182/1959 Ú.l. V průběhu správního řízení, ani následně v řízení soudním stěžovatel neprokázal, že by bylo pravomocně rozhodnuto o popření jeho otcovství k P. M., když rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 1977, sp. zn. 9 Co 225/77, na který se odvolává v kasační stížnosti, bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Opavě ze dne 17. 3. 1977, č. j. 13 Nc 35/77 – 16, o úpravě výchovy a výživy k nezl. P. M. Tedy z něj neplyne nic, co by se týkalo popření otcovství stěžovatelem. Stěžovatel tak neprokázal, že by zákonem stanoveným způsobem popřel své otcovství k P. M. Protože ve správním řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodně pochybnosti, a krajský soud, který vycházel v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového stavu a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nepochybil, pokud nenařídil ústní jednání, neboť vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu nebylo třeba provádět dokazování, zejména ve vztahu k tvrzenému zfalšování podpisu stěžovatele na prohlášení rodičů o jméně dítěte. Tato otázka je pro posouzení věci právně bezvýznamná, protože otcovství stěžovatele se nijak neodvíjí od tohoto prohlášení, když se P. M. narodil za trvání manželství stěžovatele. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek skutkových důvodů proto není důvodná. Stejně tak není důvodná stížní námitka ve smyslu ust. § 103 odst. písm. b) s. ř. s., v níž stěžovatel konkrétně namítal, že správní orgán při zjišťování skutkové podstaty porušil zákon o rodině v ust. § 57 odst. 1, zákon o matrice a vyhlášku č. 182/1959 Ú. l., přičemž v těchto porušeních spatřuje komunistické zločiny. Obsah správního spisu nenasvědčuje tomu, že by magistrát a krajský úřad nevycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu či při jeho zjišťování nějakým způsobem porušily zákon. Oba správní orgány vycházely z platné právní úpravy určení otcovství v případě narození dítěte za trvání manželství a správně dovodily, že není důvod pro opravu údajů zapsaných v knize narození, nebyla-li splněna podmínka stanovená v ust. § 5 odst. 2 zákona o matrikách pro změnu zápisu v matriční knize.“

[21] Je tedy evidentní, že stěžovateli se na jeho výhrady vůči zapsaným údajům v knize narození pana P. M. již v minulosti dostalo odpovědi. Stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedl žádné nové relevantní informace, které v minulosti nebyly správním orgánům známy, resp. k nimž by se správní soudy nevyjádřily v předchozím soudním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2010, č. j. 7 As 73/2009 – 206). Vedení řízení, jehož námitky za nezměněné skutkové a právní situace jsou totožné s námitkami uplatněnými v předchozím správním řízení, resp. soudním řízení správním, postrádá jakéhokoli smyslu, neboť z povahy věci nemůže být úspěšné. Krajský soud proto rozhodl správně, když stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků a neustanovil zástupce z řad advokátů.

pokračování

[22] Dovolává-li se stěžovatel toho, že uplatňuje svá práva podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o protiprávnosti komunistického režimu“), a podle prováděcích předpisů k zákonu o protiprávnosti komunistického režimu, neshledává Nejvyšší správní soud tuto argumentaci přílehavou. Napadená rozhodnutí se totiž týkala opravy údajů zapsaných v knize narození u pana P. M. Nejvyšší správní soud v zákoně o protiprávnosti komunistického režimu neshledává jakýkoli podklad pro to, aby správní orgány v případě opravy údajů zapsaných v knize narození přihlédly k jiným skutečnostem, než které jsou uvedeny v příslušném předpisu. V napadeném rozhodnutí nebyl zákon o protiprávnosti komunistického režimu, případně jiné předpisy týkající se vypořádání se s komunistickou minulostí, použit. Argumentace stěžovatele ohledně zákona o protiprávnosti komunistického režimu a prováděcích předpisů se proto zcela mýlí s předmětem soudního přezkumu – s napadeným rozhodnutím.

[23] Nejvyšší správní soud dále v obecné rovině nezjistil stěžovatelem tvrzené a konkrétněji nerozvedené porušení Ústavy (čl. 10), Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2, čl. 38 odst. 2). Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že je kasačním soudem zásadně vázaným dispoziční zásadou podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nemůže dohledávat důvody a argumentaci stěžovatele namísto něj, neboť tím by naprosto změnil charakter kasační stížnosti a porušil by rovnost účastníků řízení normovanou ustanovením § 36 odst. 1 s. ř. s. Pouhý výčet ustanovení předpisu proto nepředstavuje řádnou kasační argumentaci a Nejvyšší správní soud se k takovému výčtu v konkrétní rovině proto nemůže vyjadřovat.

[24] K požadavku stěžovatele na nařízení jednání Nejvyšší správní soud odkazuje na ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání, přičemž v posuzovaném případě neshledal pro jeho nařízení důvod.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Krajského soudu v Ostravě k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu